

Arrest

nr. 123 196 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 februari 2014 het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betoog inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

In dit verband dient er echter vooreerst op gewezen te worden dat de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Ten overvloede wordt erop gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting, maar laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat bij arrest van 18 juni 2013 met nummer 105 242 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd.

Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Voor het overige laat de verzoekende partij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. In het kader van voornoemd artikel 3 beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Verder refereert zij naar het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Zij maakt echter niet aannemelijk waarom de bestreden beslissing een schending van het gezag van gewijsde zou betekenen van het arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd werd. Het feit dat de Raad oordeelde dat “verzoekers niet zouden kunnen ‘terugkeren’ naar Afghanistan” betekent niet dat de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, daar deze niet met zich meebrengt dat de verzoekende partij zich naar Afghanistan dient te begeven of dat zij er gedwongen naar gerepatrieerd zal worden. Bovendien oordeelde de Raad in hogervernoemd arrest als volgt: “Echter, door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te

leggen, maken verzoekers het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat zij de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en leugenachtige verklaringen werden afgelegd over waar de familie de laatste jaren verbleef. De identiteitsdocumenten die allemaal zeer oud zijn en die geen enkele indicatie geven over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, sluiten evenmin uit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten. Het louter voorleggen van hun Afghaanse identiteitsdocumenten zoals in casu ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. (...) Er is, met andere woorden, geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

1.2.24. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Zij geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

(...)

Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden.

Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.”

Met haar betoog wordt een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM in casu niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat de bestreden beslissing geen bestemming vermeldt, niet van aard is om de wettigheid ervan te herstellen en zij verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

Tenslotte kan de verzoekende partij, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling, in casu niet dienstig de schending van artikel 4.3 e) van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming aanvoeren, nu de bestreden beslissing niet de weigering van de toekenning van een beschermingsstatuut betreft doch een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het overige betoog doet evenmin afbreuk aan het voorgaande.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij een tweede asielaanvraag ingediend heeft die in overweging is genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 oktober 2013 met nummer 112 609 waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer moet vernietigd worden, zelfs al is het rechtsgeldig tot stand gekomen. In anticipatie op de argumenten van de verwerende partij stelt zij dat zij een tijdelijk verblijf heeft in afwachting van een definitieve beslissing, wat een gelijkaardige situatie is als bij een ontvankelijkheidsbeslissing bij een medische regularisatie.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 De verzoekende partij deelt ter terechtzitting mee dat zij een tweede asielaanvraag heeft ingediend die in overweging is genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verwerende partij beperkt zich ter terechtzitting tot het verwijzen naar haar nota met opmerkingen. Er dient opgemerkt dat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij onder het kopje "*II. Met betrekking tot de feiten*" tevens werd opgenomen dat de verzoekende partij op 22 augustus 2013 een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Dit gegeven wordt eveneens gesteund door de stukken van het administratief dossier. Dit gegeven wordt dienvolgens door geen van beide partijen betwist.

2.5 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.6 Bij verwijzing naar een arrest van deze Raad van 23 oktober 2013 met nummer 112 609 zet de verzoekende partij echter nog uiteen dat de bestreden beslissing omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer moet vernietigd worden, zelfs al is het rechtsgeldig tot stand gekomen. Zij stelt nog dat zij een tijdelijk verblijf heeft in afwachting van een definitieve beslissing, wat een gelijkaardige situatie is als bij een ontvankelijkheidsbeslissing bij een medische regularisatie.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bevestigt dat zij momenteel een tijdelijk verblijfsrecht heeft en niet ontkent dat de huidige bestreden beslissing momenteel niet kan worden

uitgevoerd. Naar de verklaringen van de verzoekende partij, die indien zij haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een standpunt dient in te nemen en haar belang dient aan te tonen wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, werd de tweede asielaanvraag in overweging genomen. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist door de verwerende partij. Er dient te worden vastgesteld dat deze tweede asielaanvraag ofwel zal worden ingewilligd, in welk geval de verzoekende partij een definitief verblijfsrecht krijgt, ofwel zal worden afgewezen. In het tweede geval voorziet de vreemdelingenwet in artikel 52/3, § 1 dat de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. De verzoekende partij zal dus niet het risico lopen dat huidig bestreden bevel zou *“herleven”* maar zal, in geval van afwijzing van haar tweede asielaanvraag, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten krijgen indien de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Bijgevolg kan de verwijzing van de verzoekende partij naar de duidelijkheid in het rechtsverkeer *in casu* niet zonder meer worden aangenomen, gezien zij momenteel het voorwerp uitmaakt van een procedure die bij negatieve uitkomst, op basis van de wettelijke bepalingen aanleiding geeft tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij getuigt bijgevolg *in casu* niet van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de algemene vergadering van deze Raad, met name het arrest van 23 oktober 2013 met nummer 112 609, dient erop gewezen dat het een *“situatie is als bij een ontvankelijkheidsbeslissing bij een medische regularisatie”*, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft. In de wet is niet voorzien dat na negatieve afloop van een procedure tot medische regularisatie een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gegeven, zodat het *in casu* niet om een gelijkaardige situatie gaat.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET